

Durmuş Hocaođlu

Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: XIII

Muhalif, Yıl: 1., Sayı: 45., 24.11.2000-30.11.2000., s.09

Durmuş Hocaođlu, *Muhalif* Yazıları Sıra No: 42

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı: XIII”. *Muhalif*, Yıl: 1., Sayı: 45., 24.11.2000-30.11.2000., s.09

KADRO PROBLEMİ ve HATM-İ KELÂM

Muhalif'in bu nüshası ile birlikte onüçüncü sıra numarasına ulaşan bu yazı serisini, daha önce bu seriye dâhil etmeyi tasarlamış olduğum “**Kadro Problemi**”ne şimdilik kısaca ile temas ettikten sonra netîceye vararak burada noktalamak istiyorum.

MHP'nin seçimler ile birlikte Real Politik ile yüz-yüze gelmesinde karşılaştığı sıkıntıların ve tıkanmaların kaynaklarından birisi de, hükûmet tecrübesinden mahrum, hazırlıksız siyâsî kadrosu olmuştur. Siyâsî Milliyetçiliđi “devlet-merkezli” bir doktrin düzlemine oturtan MHP'nin, uzun yıllar boyunca en umûmî mânâda siyâseti bir nevi’ “Ocakçılık” bağlamında algılaması ve öyle icrâ etmesi, bir de fikrî zaafiyet ile mâlûl siyâsî kadronun hep iktidârın dışında kalmış olmasının getirmiş olduğu hükûmet tecrübesi noksanlığı ile birleşince, ne kadar hâlis bir niyet olursa olsun, temsil etmekte olduğu siyâsî milliyetçiliği iflâsa sürüklemesini kaçınılmaz kılmıştır.

Nitekim, daha henüz Hükûmet teşkilinde, Seçim’de tahminlerin de üstünde, herkesi ve hattâ kendi kurmaylarını dahi hayret ve şaşkınlıklara gark eden büyük bir oy patlaması yaparak birinci DSP’den çok az bir farkla ikinci büyük parti konumuna yükselmesine rağmen, Mâliye ve Enerji gibi stratejik bakanlıklarının her ikisini birden, seçim meydanaından mağlûbiyetle ayrılan ve baraj sınırına yaklaşacak kadar gerileyen ve bu bakanlıklarda sâbıkalı olan ANAP’a; ayrıca, Kültür ve Millî Eğitim gibi hayâtî bakanlıkların her ikisini birden kendisinden ancak bir at başı önde bulunan ve yine bu hususlarda sâbıkalı olan DSP’ye kaptıran — daha doğrusu, hediye eden — MHP’nin bu garip ve acemice tavrı tam bir siyâsî kadro zaafiyeti örneğidir. Seneler senesi iktidara tâlip olan MHP’nin bu tecrübesizliği, “Züğürt Ađa” filminin unutulmaz kahramanlarından Abdo Ađa’nın yaşına-başına, hâline-etvârına bakmadan, haddini-hudûdunu bilmeden, ikide bir elini kulağına götürerek “lâf aramızda ben karı istiyem” diye tutturup, sonra da onsekizlik civan kız ile gerdeğe girdiğinde de lisebebin mine’l-esbâb, füceten rahmet-i rahmâna kavuşmasını andırmaktadır. Nitekim, “lâf aramızda ben iktidar istiyem!”in geldiği nokta budur: İktidar gerdeğinde İflâs!

Siyâsî kadro zaafiyetinin, untulması gayri mümkün, tarih çapındaki en fecî örneklerinden birisi de Rahşan Ecevit’in daha Hükûmet kurulmadan önceki tehditleri ve resti karşısındaki

yanlış, tutarsız ve zikzaklar çizen taktiklerdir. O günleri bir hâtırlayalım: Başlangıç ne kadar da güzel görünüyordu. 18 Nisan akşamı Türkiye Sağ ve Sollar güçlü bir “milliyetçilik dalgası” ile sarsılmıştı ve belki de en mühimi, ortaya Sağ ve Sol Milliyetçilik şeklinde çok kavî bir akımın çıkmış olması idi; bunun, Türkiye için ap-ayrı bir kazanç olması mükün idi. İlk günlerde siyâset ve medya ortamına hâkim olan genel temâyül, fevkalâde rahatlatıcı bir iyimserlikti. Görünüşe göre, tansiyon düşüyor ve Türkiye bir “detant” (yumuşama) sürecine giriyordu. Ülkenin en büyükleri konumuna yükselen iki milliyetçi partiden birisi olan (veya öyle gözükene) DSP ile MHP arasındaki tebrikleşmeler, Medya’da sağ ve sol kalemlerin, aydınların önemlice bir kısmının umutlandırıcı, ‘soft ve light’ beyânatları ve yazıları ilââhir... Hâsılı; uzun ve bunaltıcı bir kışın ardından mükemmel bir bahar güneşi âniden bulutların arasından sıyrılarak, hayat saçan altın renkli kursu ile içimizi ısıtmaya, bir gecede çiçeklerle bezenen dallarda kuşlar ötüşmeye başlamıştı. Her şey iyi gidiyordu vesselâm; sormayın gitsin.

...ancak; evet, ancak; bu kadar güzellik, bu kadar hoşluk, hoşnutluk, bu kadar letâfet ve şetâret birşeyleri maskeliyor olmasındı? Neden olmasındı? Olabilirdi; oldu da nitekim; filhakîka, kırk yıllık Yani’lerin birdenbire Kânî olamayacağını söyleyen tarihî tecrübe haklı çıkmakta gecikmedi; çok geçmeden, bu güzel sahnelere rağmen, bir şeylerin içten-içe kaynamakta olduğu sezilmeye başlandı. Sezgiler yanılmamıştı: Açık ve parlak ufuk sür’atle kapanmaya ve kararmaya başladı; tatlı bahar havası kısa sürdü, hem de çok kısa; hemen akabinde, semânın kâmilî kararmaya ve buz gibi soğuk rüzgârların ürperti vermeye başlaması gecikmedi: Sol Milliyetçi kanadı temsil eden (veya öyle gözükene) DSP’den Sağ Milliyetçi MHP’ye doğru esmeye başlayan bu rüzgârlar çok kesif “güvensizlik” bulutlarını sürüklüyordu. Atmosferdeki elektrik yükleri kısa bir zamanda arttı, şimşekler çakmaya başladı, ve dolan bulutlar âniden büyük bir gürültü ile boşaldı: Rahşan Ecevit, kadîm zamanlardan kalma hırçın bir savaş tanrıçası gibi gökyüzünden Arz’a yıldırımlarını fırlattı. Bir tek “söz”, dehşetengîz bir “yıldırım” oldu. Evet, bir adet “söz”! İçi ağı dolu bir söz! Yaraları kaşıyan bir söz! Unutmamalı ki, Dünya, Söz (Kelâm; Logos) üzerine kuruludur. Söz (Kelâm), hem anlaşmanın aracıdır, hem savaşmanın. Söz vardır ki ağıyu bal eder, söz vardır ki savaş keser; ama, söz de vardır ki baş kestirir. Bayan Ecevit’in sözü bu son türdendi; Kur’ân’ın ifâdesiyle, *Kelimetun Tayyibe* değil *Kelimetun Habîse*: Nefret dolu, haşîn, kırıcı ve kışkırtıcı: “İçime sindiremiyorum!”. “Ne bahâsına olursa olsun iktidar istiyem” ilkesini kendisine kendisine şîar edinen MHP, gerçekten de ağular yutmak bahasına da olsa bu sözüne bağlı kaldığını isbat etti! Elbette siyâsette îcâb-ı hâlinde ağı da yutulur; ama bu ağı öyle bir ağı değildi; adetâ MHP’nin mukavemetini ve tâviz sınırını ölçme, *acaba bu çocuklar nereye kadar geriletilebilir, ne dereceye kadar tâvize zorlanabilir* suâlinin cevâbını deneme testi idi ve MHP kadrosu bu testten kötü bir puanla çıktı: Bir kere boyunlar eğilmişti! Ve fakat bunun arkası da geldi: İlk tâviz karşılığında elde edilen iktidâr sarhoşluğu, sürekli baş eğme alışkanlığı yarattı. Nitekim, şu anda medya rüzgârını arkasına alan ve buna çok güvenen MHP, bu medya desteğinin ancak sürekli baş eğmekle devam ettirilebileceğini ve birgün başın diklenmesi durumunda derhal şedîdâne bir medya taarruzu ile karşı-karşıya kalacağını hâlâ anlamış gibi görünmüyor; belki de yanılıyorum, çok iyi anladığı için böyle yapıyor olmasın...

Bir başka vakitte, ayrı bir başlık altında daha mufassalan irdelemek istediğim için burada daha fazla üzerinde fikir beyânını münâsîp addetmediğim **siyâsî kadro yetmezliği** konusunda şimdilik söyleyeceğim iki şey daha var: Birincisi şu ki, MHP’li milletvekillerinin, hayli zaman karikatürize edilen, Meclis protokollerini dahi bilmeyen “taşralı” tavırları bile, bu iyi niyetli saf “ocaklı” beylerin daha henüz gerçek yüzünü bilmedikleri Umûr-u Devlet’i nasıl omuzlanacaklarını zihinlerde ciddî bir sual hâline getirmiş olmalıdır. İkincisine gelince: Hem

daha henüz seçimler öncesinde “Genel Başkan Seçimi Olayları”nda ve hem de Hükûmet olduktan sonraki o pek meşhur ve pek mârûf “Sadı Somuncuoğlu Olayı”nda ortaya konan ve “Töre estiren”, veya tam ifâdesiyle, buram-buram kaba bir “terör” kokan ve Ülkücülük kavramını lekeleyen o tel’în edilesi “Ülkücü Tavrı” (!) MHP’li siyâsî kadronun mühimce bir kesiminin hâlâ okul kantininde veya meydanlarda Dîn ü Devlet, Mülk ü Millet uğruna cenk eden delikanlılar olmaktan sıyrılıp da Hükûmet yükünü bütün tazammun ve şumûlü ile sırtlanmış gerçek bir siyâsî kadro olacak kadar olgunlaşmadığının bedihî bir burhânıdır. Ancak burada da hemen bir îtiraz şerhi koymak istiyorum: “Ülkücü Tavrı” denen şeyin de bir haysiyeti vardır; Gerçek Ülkücü Tavrı adam dövmeye yeltenmek değildir, olmamalıdır ve dahi, gerçek Ülkücüler — hiç yapmazlardı ama, ez-kaza, meselâ müdâfaa-i nefis maksâdına mâtûfen — dövseler-dövseler “Moskova yolcularını” ve buna mümâsil felân ve fülânı döverlerdi; bir başka ülkücüyü, hele bu vâdide kendilerinden daha kıdemli bir muhterem zâtı değil; en azından ben öyle hâtırlıyorum.

Netice-i Kelâm:

MHP Tecrübesi, Siyâsî Milliyetçiliğin — münhasıran “Devletçi” versiyonunun — Real Politik tezgâhından iflâs ile çıkmasının adıdır. İmdi, şu iki suâl ile hatm-i kelâm edelim:

1: Bu iflâs, Siyâsî Milliyetçilik ebedî bir iflâs mıdır?

El-Cevap: Devletçi Versiyon için, evet; Milletçi versiyon için ise hayır; en azından nazarı olarak!

2: Bu iflâs, siyâsî bir parti olarak MHP için bir iflâs mıdır?

El-Cevap: Hayır! En azından, şimdilik.

Çünkü, evvelen, bilinmelidir ki, MHP’yi yükselten şartların büyük kısmı el-ân devam etmektedir ve meselâ, MHP’den kaçacağı düşünülen oyların gideceği adres henüz sarâhaten belli değildir. Bir gazeteci dostumun bir toplantıda dediği şu sözü hâtırlatmayı gerekli görüyorum: “Seçmenin eli mahkûm!”. Tamâmen olmasa bile büyük ölçekte doğruluk sâhibi olan bu fikrin üzerinde düşünmek lâzımdır.

Ve sâniyen: Katı MHP’li sâdik kitle, yâni “Taban” için, her ne sûretle olursa olsun, kırk yılda bir başa konan Devlet Kuşu kaçırılmamalıdır. Eğriye eğri, doğruya doğru: Fikir olarak — en azından sathen — hiç de yabana atılır gibi olmayan bu siyâset algısı MHP’nin küçülmesini, veya faraza küçülse dahi şok bir düşüşe girmesini önleyecektir.

Ve sâlisen: MHP, siyâsî yelpâzedeki yerini ağır-ağır değiştirmekte ve yeni bir taban yaratmakta ve yeni bir seçmen kitlesine yönelmektedir. Yâni: MHP bir *mutasyon* geçirmektedir; O, artık bir “**Mutant MHP**” olma sürecine girmektedir, veya buna çalışmaktadır. Bu projenin başarı şansı hakkında şimdiden birşeyler söyleyebilmek son derece zor; ama her şeye rağmen, görünen o ki, Mutant MHP’nin, *bu ahvâl ve şerâit muvâcehesinde* küçülmesini beklemek hayal olur.

Bütün bunlar da, siyâsetini MHP’nin küçülmesini beklemek üzerine odaklandıran partilere ithaf olunur.

◀SON▶

